

Les dones saharauis continuen tricotant

Juana Boira

Com ja va aparèixer en un article en el Tossal Gros de gener/febrer, continuaré informant-vos del treball que està realitzant-se respecte al projecte "Teixint el futur" en els campaments de refugiats saharauis.

Aquest projecte va començar a l'octubre de 1998 amb un primer enviament de màquines tricotoses i llana, tot seguit d'una estada d'un mes a Hagunia (El Aaiún) per a ensenyar el funcionament d'aquestes màquines. I ara tinc la satisfacció de dir-vos que a últims de març vaig tornar als campaments amb una companyera de l'Associació Smara, Fina, per a continuar el projecte.

Ja ens esperaven les dones de l'escola "27 de Febrero", on es va muntar el segon taller de màquines tricotoses. Esta escola és la seu de la Unión Nacional de Mujeres Saharauis. El taller es va montar amb algunes de les màquines enviades l'octubre passat i quatre més que havien arribat des de França.

Aquesta vegada les alumnes que teníem eren del taller de confecció (també situat en la mateixa escola), de més edat que les del taller de Hagunia, però només sabien parlar en hasania (dialecte àrab). Per sort vam tindre l'ajuda de Malika, que sabia un poc de castellà i feia de traductora.

Quan va estar tot organitzat, vaig aprofitar per desplaçar-me a Hagunia per saber com funciona-

va l'altre taller de l'escola Olof Palme. Em vaig alegrar molt al vore-les a totes i més encara al vore que elles estaven ensenyant a altres xiques a tricotar. Havien estat treballant des de desembre i m'ensenyaren orgullosos tot el que havien fet. Ja

podeu imaginar-vos la meua satisfacció al vore que el projecte funcionava bé.

Així vaig passar tot el mes, anant d'una daira (poble) a l'altra, cosa que no és fàcil en el desert amb els escasos mitjans de comunicació que hi ha.

Però no tot va ser treballar, també va haver temps per a beure el té en companyia d'amics i amigues saharauis, i com sempre llargues converses al voltant d'aquest ritual. Una vegada més em vaig sentir molt bé entre aquest poble, que amb tan pocs mitjans sobreviu, i té la suficient força per a resistir el que calga per tal d'aconseguir la seua independència i llibertat en la seua terra, el Sàhara Occidental.

Als campaments vam coincidir amb un grup de Navarra que anava a inaugurar l'hospital que han fet en Tifariti, dins de la zona lliberada pel Frente Polisario. Quan es van assabentar que nosaltres estàvem allí, ens van demanar la confecció de les corti-

nes de l'hospital. Ens van invitar a la inauguració però no va ser possible anar per problemes de transport.

Com ja vaig explicar en l'article anterior, este

